

Waarschuwing voor de lange termijn

– Radha Burnier

Het menselijk bewustzijn verschilt op veel manieren van het bewustzijn in minder geëvolueerde wezens. Het vermogen om verbanden te zien is bijvoorbeeld veel groter dan dat van dieren en kan zelfs zover gaan dat het het gehele universum bevat.

De gemiddelde psycholoog ziet misschien een verband tussen de mentale problemen van een patiënt en de ervaringen in zijn vroege kindertijd, maar een spiritueel geavanceerd persoon zou kunnen zien hoe het probleem zich ontwikkelde in de loop van verscheidene incarnaties. Op dezelfde manier kan iedere intelligente persoon enigszins vooruitzien de toekomstige gevolgen zijn van een bepaald soort handelen in het heden, maar het verlichte bewustzijn van een ziener of een wijze ziet zelfs details op de panoramische kaart van de toekomst helder voor zich, wat de gemiddelde persoon niet kan zien. Men zegt dat zowel het verleden als de toekomst voor de Adept als het ware een open boek zijn.

Ons onsterfelijk Zelf is bijna alwetend omdat het één is met het universele, tijdloze bewustzijn waarin ieder dingetje ontstaat. Wanneer de hoogste en laagste bewustzijnstoestanden van een individu zich vermengen, kan alles wat ooit bestaan heeft opnieuw opgeroepen worden, en alles wat in de toekomst zou kunnen gebeuren mogelijkwijs al van tevoren voorzien worden. Het schijnt dat HPB een vooruitziende blik heeft gehad met betrekking tot vele dingen, vanwege de extreme gevoeligheid van haar bewustzijn en de instroom

van alles omvattende kennis vanuit hogere gebieden.

In een tijd dat niemand in de westerse wereld zich bewust was van het gevaar van het inprenten van wedijver en strijd, gaf HPB een scherpe waarschuwing (*Praktisch Occultisme*, p.21 e.v.) Misschien zag zij te voren reeds hoe de westerse houding en levensstijl zich zou verspreiden en hoe door de geest van wedijver bij leerlingen erin te stampen en door zelfs studenten aan te moedigen altijd anderen de baas te zijn, er chaos zou ontstaan in de maatschappij. J.Krishnamurti heeft vaak uitgeweid over dit onderwerp, dat HPB al aanroerde in het laatste kwart van de negentiende eeuw. HPB wees er meer dan een eeuw geleden, toen vrouwen keuriger en beschermder leefden, ook op dat de voornaamste handicap waaronder het vrouwelijk geslacht lijdt, voortkomt uit het feit dat zij alleen maar lustobjecten zijn, geen metgezellen of gelijken, en wat erger is, dat vrouwen deze vernederende rol accepteren en 'zich voornamelijk bezighouden met hun fysieke charmes aanlokkelijker te maken.' Sinds HPB's tijd is er een geweldige verergering opgetreden van deze trend. Steeds vaker stellen vrouwen hun 'charmes' ordinair ten toon en mannen buiten hen uit zonder remmingen onder het moderne vaandel van gebrek aan respect voor traditie en conventie.

In het westerse denken is het systeem van de bruidschat afschuwelijk, en dat is het ook. Maar zij neigen ertoe volkomen voorbij te gaan aan de slaafse vernedering die het nadruk leggen op 'sex appeal' en vulgaire blootstelling van allerlei soort, is.

De waarschuwingen van HPB van lang geleden getuigen van haar vooruitziende blik. Haar uitstekende verstand kon in kleine trends het begin zien van enorme problemen. Kunnen wij nu tenminste inzien dat wedijver, sensualiteit en het materialisme van het huidige tijdsgewricht aan de basis staan van het reusachtige kwaad dat eruit voortvloeit?

HPB's zegelring

Tijdens mijn reizen en vaak ten tijde van de Internationale Conventie vraagt er altijd wel iemand naar 'HPB's ring' en of deze te zien is. Het verhaal van de zegelring van HPB werd verteld door oud-president C. Jinarajadasa, die het gehoord had van mevrouw Francesca Arundale. Het werd gepubliceerd in het 'HPB Centenary Number' (augustus 1931), een speciale uitgave van *The Theosophist*. Toen HPB bij mevrouw Arundale en haar moeder loogeerde in 1884, liet mevrouw Arundale een zegelring voor HPB maken, daar HPB er een wilde naar haar eigen ontwerp. Hij was gemaakt van donkergroen, bijna zwart agaat, gegraveerd met de dubbele driehoek die deel uitmaakt van het TS embleem, en het woord *sat* in Devanagari karakters. *Sat* betekent 'Waarheid' in het Sanskriet. Tegelijkertijd liet mevrouw Arundale, met toestemming van HPB, een soortgelijke ring voor zichzelf maken. Maar er was verschil: HPB's zegel was gezet op een zware gouden ring en gemonteerd op een ovale zetting met een scharnier, die de deksel vormde van een ondiep medaillon. De ring van mevrouw Arundale was lichter en zonder medaillon of scharnier. Jinarajadasa vertelt dat HPB haar ring droeg van 1884 tot op de dag van haar dood, waarna deze werd doorgegeven, overeenkomstig haar wens, aan Annie Besant. Dr. Besant droeg de ring altijd – aan de wijsvinger van haar rechterhand.

Mevrouw Arundale droeg haar ring ook altijd en bij haar dood, zo wordt ons verteld, kwam hij terecht bij haar neef, G.S. Arundale, die het cadeau deed aan het ES archief. Die ring deed Broeder Raja aan de vinger van N.Sri Ram bij de inwijdingsbijeenkomst, nadat laatstgenoemde tot president was gekozen. Vele leden kennen de foto van die gelegenheid. De ring werd doorgegeven aan John Coats toen hij president werd en is nu in mijn bezit. Het zou dus correcter zijn dit de ring van de president te noemen dan HPB's ring.

Toen Annie Besant overleed, kreeg George Arundale, die haar universeel erfgenaam was en president van de TS werd,

HPB's ring. Bij zijn dood kwam Rukmini Devi in het bezit van al zijn bezittingen en het is niet bekend wat er gebeurd is met HPB's ring en aan wie deze werd overgedragen bij het overlijden van Rukmini Devi.

Vreemd genoeg zijn er twee ringen, die vooral geassocieerd werden met HPB, verdwenen uit de memorabilia van de TS. De oorsprong van de andere ring, genaamd de 'Roosring', wordt beschreven door Kol. Olcott in zijn *Oude Dagboekbladen*, en wij vatten zijn verhaal hier samen (zie ODL, TPH, Adyar, deel 1, pp.88 ff voor het hele verhaal). Na een bezoek aan mevrouw Mary Baker Thayer uit Boston, bekend als het 'Bloemenmedium' omdat het in haar aanwezigheid bloemen regende, gaf Kol. Olcott HPB een prachtige, halfgeopende roos, gestuurd door mevrouw Thayer 'als een geschenk van de geesten.' Terwijl HPB de roos in haar hand hield en haar geur opsnoof, had ze de afwezige blik in haar ogen die men associeerde met haar verschijnselen. Op dat ogenblik kwam haar gastheer, Charles Houghton, een advocaat, binnen en vroeg of hij de roos mocht bekijken. Terwijl HPB hem de roos aanreikte, zei hij plotseling 'Wat is zij zwaar! Ik heb nog nooit zo'n bloem gezien. Kijk, door het gewicht buigt zij helemaal door naar de steel!' Toen hij de bloem aan Olcott gaf om te bekijken, riep HPB uit: 'Pas op, breek haar niet af!' Er verscheen een lichtpuntje in het hart van de roos en er sprong een zware, gladde gouden ring uit, en onmiddellijk boog de roos weer overeind. Op een avond, anderhalf jaar later, kwam mevrouw W.H. Mitchell, de zuster van Olcott, op bezoek en wilde de ring zien. Nadat ze hem bekeken had, stak zij haar hand met de ring in haar handpalm naar HPB uit om hem terug te geven. In plaats van de ring te pakken, sloot HPB kort de vingers van mevrouw Mitchell over de ring. Toen zij haar hand opendeed, zagen mevrouw Mitchell en alle aanwezigen dat er drie kleine diamantjes gezet waren in een driehoek op wat eerst

een gladde gouden ring geweest was. Deze ring raakte weg omstreeks 1979.

Op een bijeenkomst van het Uitvoerend Comité van 12 oktober 1979, waar John Coats, president van de TS, voorzitter was, werd het volgende verteld: twee voorwerpen waren gestolen uit de kast in Dr. Annie Besant's kamer. In die kast werden bepaalde historische voorwerpen bewaard die geassocieerd werden met mevrouw Blavatsky. Tussen twee en drie jaar daarvoor was de Subba Row Medaille die mevrouw Blavatsky gekregen had, verdwenen. Ongeveer twee weken voor de bijeenkomst van het Uitvoerend Comité werd ontdekt dat ook de Rozenring verdwenen was. Daar de kast al een jaar niet geopend was, was niet precies na te gaan wanneer de ring weggenomen was. De zaak was in handen van de politie gegeven en er was een onderzoek gaande. Sedertdien waren alle andere voorwerpen uit de kast verwijderd en bewaard in een Godrej (stalen) kabinet in het Archief.

In de notulen van een latere vergadering van het Uitvoerend Comité, gehouden op 20 november 1979, waarbij ook John Coats voorzitter was, werd vermeld:

'...De politie controleert de boeken van de lommerd op zoek naar de Rozenring. De Algemeen Directeur zal bevestigen dat een foto van de ring gepubliceerd is in het politiebld. Een kopie van de Subba Row Medaille die aan HPB was aangeboden zou worden gemaakt op het hoofdkwartier van de TS in de VS, in Wheaton, waar verscheidene ongegraveerde medailles bewaard worden, en de kopie zou naar Adyar overgebracht worden.'

Blijkbaar was het niet de bedoeling dat de Society ook maar één van deze speciale voorwerpen mocht behouden, noch de echte HPB ring met het medaillon.

Uit: *The Theosophist*, juni 2001
Vertaling: A.M.I.